

Børne Blad

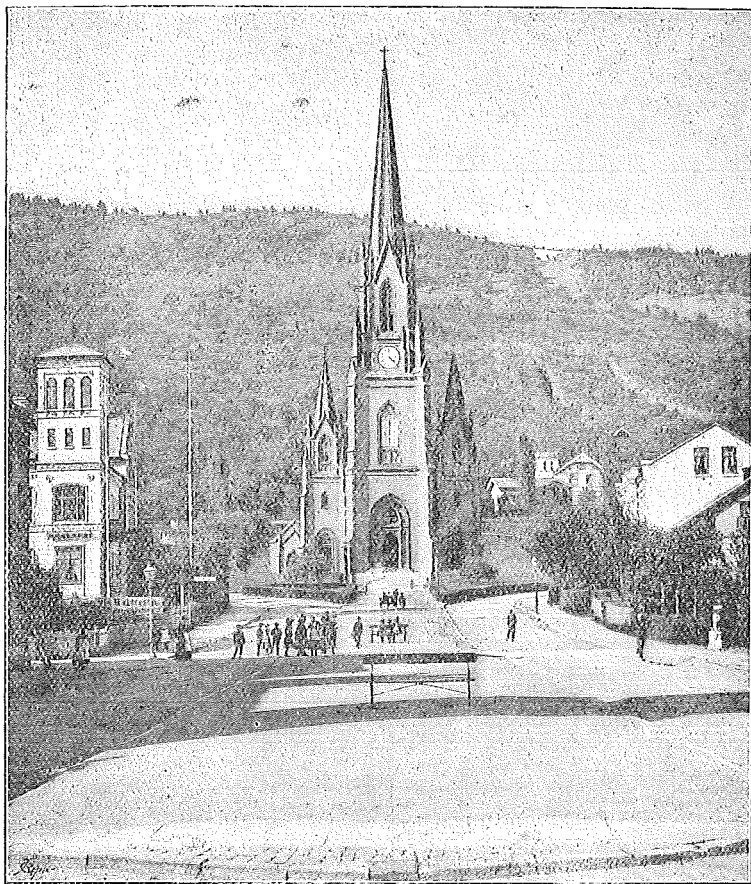

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 15.

9de april 1893.

19de aarg.

Bragernes kirke i Drammen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I papper til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Debora.

Den mindre by i Polen boede et ungt, velstaaende jødiskt egtepar. De havde et eneste barn, en datter ved navn Debora. Hun voksede op og blev en snild liden pige, som ikke alene blev elsket højt af forældrene, men som ogsaa var deres venners hndling og hjæledægge. Da hun havde et godt nemme, oplærtes hun tidlig i den jødiske tro, og man talte tillige til hende om at fly og foragte Jesus af Nazaret. Ved siden af Deboras forældre boede en kristen familie, som ogsaa havde en liden pige paa Deboras alder. Der var et plankeverk mellem gaardsrummene, saa at de to smaapiger ikke kunde komme sammen, uden naar de tilfældigvis mødtes paa gaden. Saa skete det en dag, at Debora legede i gaarden; da hun blev træet af legen, satte hun sig paa en bænk ved plankeverket.

Da hørte hun pludselig stemmer paa den anden side. Hun lyttede og hørte: „Sidder du her alene, Susanne, idag paa din fødselsdag?“

„Ja, min far gav mig denne bog og bad mig om at læse lidt i den hver dag, den vilde hjælpe mig til at blive en snild pige. Jeg var nysgjerrig efter at læse lidt i bogen, derfor gik jeg her ind i lysthuset, hvor ingen forstyrer mig, her vil jeg læse første gang i bogen.“ — „Maa jeg ikke saa lov til at høre, hvad du læser?“ spurgte veninden. — „Jo, det maa du gjerne, Johanne.“ I det samme slog Susanne bogen

op og læste. — Mine unge venner har vist alle et nyt testament. Saa op Johannes' evangelium 19de kap. 1-4 vers, der staar, hvad hun læste. — „Det er om Jesus“, sagde Susanne, idet hun lagde bogen i skjødet. — „Ja“, svarede hendes ældre veninde, „jeg har lært i skolen, at Jesus blev korsfæstet og døde, fordi menneskenes synd skulde udslættes ved hans blod.“

„Men hvordan kunde folk dog være saa onde mod Jesus?“ spurgte Susanne. — „Det var jøderne, som korsfæstede ham, de vilde ikke tro, at han var deres frelser.“

Medens de to veninder talte sammen om Jesus paa den ene side af plankeverket, sad Debora stille og lyttede paa den anden side.

Torunderlige tanker trængte sig ind paa hende, for hun kunde straks forstaa, at den Jesus, børnene havde læst og talt om, var den samme, som hendes forældre foragtede og spottede.

Hun vovede ikke at tale til sine forældre om, hvad hun havde hørt, men hun besluttede, at hun vilde tale med Susanne, naar hun traf hende alene, om hvad der staar mere i hendes bog om Jesus.

Vi springer nu et aar over.

Debora og Susanne havde ofte haft leilighed til at tale sammen om Jesus og om bogen; ja, Debora har endog flere gange læst i den, og der var tændt en ild i barnehjertet, som aldrig mere skulde slukkes. Men efter en tids forløb fattede forældrene mistanke, og med megen opmærksomhed vaagede de over hendes opførsel og over hendes ord.

En dag fandt moderen en lap papir, hvorpaa der stod: „Saa har Gud elsket verden, at han har givet sin søn den eneste baarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv.“ Skjælvende forklarede Debora, at hun havde faaet papirlappen af Susanne, og at hun ofte tog den frem og læste den. — „Du har jo været ulhydlig imod os, Debora, tror du

ikke, hvad dine forældre fortæller dig?" —
 „Jeg vil adlyde eder i alt, kun ikke i dette ene; Jesus er ogsaa min frelser; ham maa I ikke haane og ringeagte.“

Forældrene prøvede nu mange forskellige midler for at omstemme deres barn, og de forbød hende al omgang med Susanne. Men hendes barnetro hvilede ikke paa et barnligt indfald; hun troede fuldt og fast paa den frelser, evangeliebogen fortalte om. Hendes forældre prøvede nu at anvende strenghebd; de luktede hende inde og pryglede hende gjentagne gange. Men Debora sagde stadig: „Jeg vil lyde eder i alt andet, men jeg kan ikke slippe Jesus.“

Enden blev, at forældrene blev forbitrede og gav sit eneste barn valget mellem at fornegte Jesus eller at blive forbandet af sine forældre og lide de skrækkeligste straffe. Debora blev, Gud ske lov, standhaftig. Hendes tro modnedes og blev styrket under trængslerne, derfor kunde hun sige til sine stakkars forblindede forældre: „Jeg er villig til at lide eders straf, min Jesus har frelst mig, ham forlader jeg ikke.“

Da nogen tid var gaaet hen, begyndte byens folk at savne Debora og at spørge efter hende. „Hvor er Debora bleven af?“ spurgte hendes skolekammerater fra alle munde i byen. — Forældrene havde nok sagt, at hun var i besøg hos en slegtning i en anden by, men ingen troede, at dette var sandt. Endelig blev spørgsmaalet om, hvor Debora var, saa alvorligt, at man talte om i byen, at politiet burde skaffe visshed i sagen. En dag indfandt politiet sig virkelig ogsaa i hendes hjem og gennemsøgte huset. De var allerede ved at gaa bort med uforrettet sag, da en af bejntene blev opmærksom paa et lidet aflukke paa det øverste loft. Politiet forlangte nøglen til dette rum, og da de traadte derind, mødte et grusuldt syn deres øine. I en krog sad en liden udmagret stikkelse, klædt i skiddent linned. Hendes øine var dybt indfaldne, hun kunde

neppe tale, og rummet, hvori hun sad, var opfyldt af urenlighed og stank.

Det var Debora.

Det stakkars lidende barn blev nu taget bort fra de umenneskelige forældre; det fik en god og kjærlig pleie, og det lykkedes at redde hendes liv.

Da det foresaldne rygtedes i byen, blev folk saa forbitrede, at politiet havde vanskelighed ved at beskytte de grusomme forældre. Debora, som havde lidt saa meget for sin frelseres skyld, betragtedes med almindelig deltagelse. Da hun var bleven rask, sendtes hun til Warschau. Der blev hun døbt og oplært videre i kristendommens sandheder, og der kan hun uden at blive forfulgt af sine forældre bekjende troen paa sin herre og frelser.

Gutten, som ingen kunde glemme.

(Af „Billeder fra barnearene“.)

Oppe mellem bjergene ligger et hvidt hus.

Solen skinner lige ned paa det over aasen, og en liden, lysløst gut leger ved stuedøren. Han har vand i et lidet blikspand, og af dette helder han nogle draaber ned paa en liden fjæl, derpaa tager han lere og lægger op paa den og elter en deig og former smaa kugler som tørres i solen.

Stuedøren aabnes, og broderen kommer ud. „Nei, hvor mange kugler du har da, Johannes.“

„Ja, synes du ikke det? Nu skinner ogsaa solen saa sterkt, at de bliver haarde og gode. Jeg tænker, jeg har mange du-sin her.“

„Ja, det tænker jeg sikkert du har. Synes du ikke, vi bør male dem over med nogle af farberne vore, saa bliver de penere?“

„Jovist vil vi det; men de maa først tørres godt ved du og siden pudses med en sil, skal de blive rigtig haarde og pene.“

Saa raaber mor ind; thi far skal holde

Underbising i fifter.

En luftballon.

aftenandagt, før skumringen kommer. Den store, gode bog tages ned af hylben. Far beder Gud velsigne ordet og læser kapitlet om „den gode hyrde“.

Smaagutterne sidder stille og lytter til, og Johannes især syntes, det var saa deilig at høre om den gode hyrde, som sætter sit liv til for sine faar og lam. Saa spiser de aftenmaden, og efter at have anbefalet sig i Guds hænder, lukkes de smaa øine, og de hviler begge i søvns arme.

Udpaa natten vaagner Johannes med en sterk hoste. Han er varm i hovedet og føler sig syg og mat. Han ligger snart paa en side, snart paa en anden; men søvnen er som rent kommen væk for ham.

Maanen staar klar paa himmelen og kaster sine sølvstraaler ind i hans seng. Den lille ser opad mod den og synes, han ser saa meget dejligt deroppe, hvorfra de kommer; han synes, han ind gennem straalene ser englernes store skare, staaende for Gud.

Han staar op af sengen og stiller sig hen i vinduet. Straalene beskinner det lille, blege ansigt; øinene er rettede opad mod lysets verden, og han begynder sagne at synge et lidet pent vers, som han kunde.

Far og mor, der nu er komne til, faar ham nu iseng igjen; han har feber og fantaserer imellem.

Det er om himmelen, han taler, om livet og lyset deroppe, og der er leiret et saligt smil over hans ansigt.

Sygdommen forværredes imidlertid hurtigt, og da maanen næste nat kastede sine straalere ind igennem vinduerne til det hvide hus, faldt de paa det lille, affjælede legeme derinde i storstuen.

Men ingen i huset kan glemme vesle Johannes og, naar maanen om vintertveden skinner ind ad vinduet, saa ser de tidt og ofte en liden gut staaende i vinduet, og de hører ham synge sit kjære vers.

Giver, saa skal eder gives.

For mange aar siden fandt en rig købmand i New York paa en kold novemberaften en liden barbenet pige paa trappen udenfor sit hus. Den lille græd og skjalv af kulde. Mungen en havde maasse simpelt hen jaget hende bort, men det gjorde vor købmand ikke. Han følte en inderlig medlidenhed med det skalkars barn, og han tog hende med ind i sit hus, hvor han lod hende faa noget at spise samt isøre nogle af hans egen datters aflagte klæder. Da pigen gik hjem, havde hun med sig en kurv med brød og et varmt teppe. Købmanden bad hende ogsaa hilse sin mor og sige hende, at naarsomhelst hun skulde komme i nød, skulde hun blot sende sin lille pige til ham.

Den fattige enke kæmpede en saa ærlig kamp mod nød og fattigdom, som det var hende muligt; men naar det skundom blev hende altfor svært, benyttede hun sig af den rige mands tilbud og sendte sit barn til ham.

En dag kom den lille bitterlig grædende derhen. Moderen var nu død, og hun havde ingen anden at vende sig til end den rige købmand. Paa sin døds seng havde moderen sagt, at hun havde rige slegtninge, men at hun aldrig havde villet henvende sig til dem, fordi hun havde giftet sig mod deres vilje, og de havde gjort hende arveløs. Nu ved dødens komme besejrede dog omsorgen for det hjælpeløse barn den gamle stolthed; derfor optegnede hun sine slegtninges navn og opholdssted og efterlod dette papir til sin datter.

Da moderen var begravet, tog den rige købmand datteren i sit hus. Derefter skrev han til hendes slegtninge og meddelte dem forholdene. Kort tid efter indfandt sig to af moderens brødre og sagde, at de vilde drage omsorg for hende og lade hende opdrage. Fra den tid tabte købmanden ethvert spor af barnet.

Nar forløb, og i den tid var den rige kjøbmand bleven ramt af det ene tab efter det andet. Han havde mistet baade hustru og barn og hans engang saa glimrende forretning var gaaet mere og mere tilbage. Til sidst finder vi ham som en gammel, svagelig mand, som staar paa et gadehjørne og sælger æbler og lager.

En dag kom en løbsk heft i fuld fart gennem gaden, og før man kunde forhindre det, havde den rebet den gamle mand og hans bord omkuldt.

Han var saa ilde tilredt, at han maatte føres til et sygehus. En kort beretning om den ulykkelige hændelse optoges i bladene tillige med mandens navn og nogle oplysninger om hans tidligere liv og den modgang, som havde ramt ham.

Hændelsesvis kom en ung frue i en fjern stad til at læse dette. Hun reiste straks til New York, ilede til sygehuset og stod snart ved den fattige mands seng.

Denne kunde ikke i den unge dames smukke, venlige ansigt gjenkende den lille, fattige pige, som han engang havde været saa god imod. Det var alligevel hende. Hun var bleven opdragen hos nogle af sine nye slegtninge; nu var hun gift med en formuende mand og havde overflod paa jordisk gods.

Hun havde dog aldrig glemt sin første velgjører, men hun havde tabt ethvert spor af ham, indtil hun læste om ulykkestilfældet i aviserne.

Nu sit den gamle mand i fuldt maal det brød tilbage, som han for mange aar siden havde „kastet paa vandet“. Den ædle kvinde tog ham med til sit hjem, hvor han i ro og fred tilbragte resten af sit liv, elsket og æret af hende, som om han havde været hendes far.

(Efter det svenske ved Chr. Bredsdorff.)

Allarmklokken.

For nogle aar siden købte en student, som ønskede at staa tidlig op om morgenen, et vækkeur. Han satte det i sit værelse, og det vækkede ham til en bestemt tid nogle morgener. Men en morgen, da den gjorde allarm, vendte han sig om paa den anden side, istedenfor at staa op, og sov ind igjen; og siden efter kunde klokken med al sin allarm ikke vække ham. Han lagde den under sin hovedpude; og her vækkede den ham, til han en gang var ulydig mod dens kald. Siden sov han, skjønt den kaldte til bestemt tid lige under hans øre.

Mangen mor hører den mindste lyd fra sit barn, og den, som vaager ved sygefengen, den mindste bevægelse hos patienten; de har øvet sig i at være lydlyste. Saadan er det med samvittigheden; den kan ved bane blive enten søvrig eller lydlyst. Lad et menneske være ulydig mod dens stemme, og inden ret længe vil han slet ikke høre den. Dersom han derimod giver agt paa dens mindste advarsel, vil den blive en velsignet paaminder. — Pas godt paa din samvittighed; den er et meget fint apparatur.

Hvilken modsætning!

Den evangeliste biskop Escher holdt engang et missionsforedrag, hvori han talte om et besøg, han havde aflagt i et afgudstempel. Han havde der set et afgudsbillede, som saa skrækkeligt ud og holdt i venstre haand en liden gut ved haaret, medens det i højre holdt et sverd, hvormed det holdt paa at ville afhugge den lille guts hoved.

„Hvilken modsætning“, udbrød biskopen, „til den venlige herre Jesus, som saa kjerlig udstrækker sine arme imod de smaa børn og siger: Lad de smaa børn komme til mig og forhindrer dem ikke; thi Guds rige hører saadanne til.“ Ja, hvilken modsætning!

En martyr for sin tro.

Ligetil begyndelsen af dette aarhundrede hændte det ofte, at foroverere fra Algier overfaldt skibe, som seilede over Middelhavet, plyndrede dem og solgte besætningen som slaver. I aaret 1830 seilede tilslut en fransk flaade over til Nordafrika, erobrede landet og gjorde ende paa foroveriet. Men længe efter vidste man at berette om uhyggelige tildragelser fra fordums tider, dengang man med magt vilde gjøre de kristne til muhamedanere.

En af disse beretninger er meget mærkelig. En yngling fra Italien ved navn Geronimo eller Hieronymus blev tilligemed en del andre tagen tilfange. Paa alle mulige maader søgte man at faa ham til at fornegle Kristus og erkjende Muhamed som Guds profet. Hans ulykkesfæmter lod sig snart formaa til at affværge sin tro, men Geronimo, som ikke blot havde navn af at være en kristen, men virkelig ogsaa var det, svarede, at han var døbt til Kristus og tilhorte ham baade for tid og evighed.

Den standhaftige yngling blev dømt til døden, der for ham skulde gjøres mere end almindelig smertefuld. I den hensigt opførte man en mur, hvori han skulde indmures levende. Han lagdes paa et underlag med ansigtet mod jorden og derpaa bedækkede man

ham med mørtel, indtil han var som en stor blok, og murede ham derefter ind i selve muren.

Saaledes lod en gammel beretning om denne frugtelige volds handling, som skulde have tilbragt sig for omtrent 300 aar siden. Mange mente imidlertid, at det blot var et af de opdigtede sagn, som middelalderen er saa rig paa, og at det altsaa ikke laa nogen virkelig begivenhed til grund for det hele.

Men i 1843 blev der foretaget nogle forandringer paa en skanse der i egnen, og der blev i den anledning revet ned en mur. Da opdagede arbejderne et forunderligt tomt rum, hvori der blot fandtes nogle menneskeben. Guvernoren, som kjendte sagnet om Geronimo, befalede, at man skulde fylde det tomme rum med gibs. Og da gibsen var tør og den omgivende mørtel var fjernet, havde man et billede i legemsstørrelse af martyren Geronimo. Man kan endnu se dette billede i et museum i Algier. Man ser en mager gut, hvis ansigt er fuldt af opsvulmede aarer; munden er fast sammenknebet, men der hviler et taalmodigt og samtidig bestemt udtryk over det hele ansigt. Hænderne er sammenbundne, ben og fødder stærkt opsvulmede.

(Efter Sv. Barn. Tidug.)

Oplosning paa billedgaaden i nr. 13.

Vafl dig ven baade paa ansigt, hals og hænder om morgenen.

Billedgaade.

